

POSTANOWIENIE

Dnia 22 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa "D." Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
przeciwko W. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 22 października 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 18 października 2018 r., sygn. akt I AGa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę
5400 zł (pięć tysięcy czterysta zł) tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 października 2018 r. Sąd Apelacyjny w (...) w sprawie o zapłatę oddalił apelację pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w O. z dnia 26 kwietnia 2018 r. zasądzającego od powoda na rzecz pozwanego 124 476 zł.

Pozwana wniosła skargę kasacyjną, wskazując na jej oczywistą zasadność. W ocenie skarżącej, nie każda pierwsza próba ugodowa prowadzi do przerwania biegu terminu przedawnienia. Ponadto pozwana zanegowała stanowisko Sądu Apelacyjnego, że przerwanie biegu terminu przedawnienia należy wiązać jedynie z czynnością powódki (wnioskodawczyni), polegającą na samym złożeniu

stosownego wniosku do sądu, bez względu na pełnienie przez wniosek wymagań formalnych decydujących o możliwości rzeczywistego wywołania zamierzonych skutków prawnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przyjmuje się – odwołując do konstrukcyjnej dystynkcji między podstawami kasacyjnymi (art. 398³ k.p.c.) i przyczynami kasacyjnymi (art. 398⁹ § 1 k.p.c.) – że uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ma charakter autonomiczny i powinno eksponować przesłanki właściwe celom tego środka zaskarżenia, wśród których dominują pierwiastki publicznoprawne. Powielanie lub rozbudowywanie argumentacji użytej w uzasadnieniu podstaw kasacyjnych jest zatem wadliwe. W orzecznictwie wyjaśniono także, że przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., stanowiąca jedną z przyczyn kasacyjnych, oczywista zasadność skargi kasacyjnej to jej oczywistość ewidentna, niewątpliwa, możliwa do stwierdzenia bez głębszej analizy (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2006 r., I CZ 15/06, nie publ., z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ., z dnia 29 listopada 2007 r., II CSK 460/07, nie publ., i z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08 nie publ.).

Skarga kasacyjna wniesiona przez pozwaną nie ma wymaganych walorów, a wywód zawarty w motywach wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie uzasadnia jej „oczywistej zasadności” w rozumieniu przyjętym w orzecznictwie. Stanowi zresztą powtórzenie i rozwinięcie wywodu wspierającego podniesioną podstawę kasacyjną. Poza tym znalazły się w tym wywodzie akcenty kwestionujące dokonane w sprawie ustalenia, co jest zasadniczo niedopuszczalne (art. 398³ § 3 k.p.c.). Inaczej rzecz ujmując, uzasadnienie wniosku o przyjęcia skargi do rozpoznania jest z punktu widzenia podniesionej przyczyny kasacyjnej nieprzekonujące i nie tylko nie wzmacnia tezy o oczywistości zasadności skargi, a więc takiej jej cechy, która powinna być rozpoznawalna *prima facie*, ale przede wszystkim jej nie wykazuje. Poza tym opiera się na wątpliwych i dyskusyjnych tezach, niepodważających motywów zaskarżonego wyroku dotyczących wykładni art. 123 § 1 k.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), o kosztach rozstrzygając na podstawie art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

aj